

Vijf gedichten

76

MAARTEN VAN DEN ELZEN

Oktober legt zijn schaduw in het gras
(zoals jij ons picknickkleed spreidt in de wei)

Schaduwen leggen zich uitgestrekter neer
het licht wordt langzaam minder fel en in het
midden van de avonduren plaatst de schemer zijn
grens terwijl de wijn afkoelt tussen twee slokken in

de vlammen halen je uit het donker
en verdonkeren even later de overgang
tussen wakker zijn en doezelen

je ziet de tuin weer vaker vanachter het glas
de buitenkant van het huis wordt minder
opgemerkt dan tijdens de afgelopen maanden

in je winterjas tref je kassabonnetjes aan uit het vroege
voorjaar en een pen die al ruim een halfjaar niet schreef
na enige pogingen vloeit de inkt zoals voorheen
verschijnt op het vel papier boven een krastekening
van wit en blauw in je eigen handschrift het woord
h e r f s t

Cirkels van denken
de dagen verstrijken zonder ophef
stromen in dezelfde richting
en ook mijn denken legt zich vast
aan een lijn zoals een hond
elke avond een blokje om gaat

zo is elk verschenen woord hier
een vlammetje dat iets laat oplichten
en alle woorden die ik nog ga schrijven
vormen vuren van helder licht

achter zijn rug klimt de zon
hij fietst beschenen door een
mengsel van gouden en rode gloed
tussen rieten daken die als schapen
aan weerszijden van de dijk
dromerig liggen te grazen

in dit vredige landschap is nauwelijks
plaats voor letters en woorden worden er
gesproken in uiterst korte zinnen

Hoor hoe het Water begint
met Zacht te Zingen
na weken van reizen en wonen
binnen de wanden van onze vaalblauwe
Volkswagenbus komen wij thuis

en we zien hoe ons huis bijna begraven
is in het groen van bomen en struiken
die aan onze zorg zijn toevertrouwd
hoor hoe ze adem halen!

het huis herbergt vele glimlachen
en het vele denken dat soms in
een gedachte eindigde is binnen
de muren blijven hangen

de buitendeur staat weer op een kier
het water in de ketel raakt aan de kook

Drijvende letters van vermicelli
daar fiets trager dan zijn medeweggebruikers
de dichter
slechts het vallen van het blad
lijkt zwevend zonder wind in de
buurt van zijn voortbewegen
te geraken

buiten ruikt het naar de soep uit mijn jeugd
waarin destijds letters dreven die ik er met
mijn vork omzichtig uitviste
de zachte en weke substantie
vormde woorden als vuur en rook
op de rand van mijn bord

woorden die voor ons reeds in schoonschrift
op het schoolbord waren voorgegaan

Brazilië herzien
na lange tijd keer ik terug op het dorpsplein
kinderen lachen mijn onhandigheid weg
leilinden zingen straks een melodie van honing
kleuren van dat in mijn achterhoofd
liggende land zie ik terug in lentebloemen
die overal hun kop uitsteken boven tuinaarde

in vouwen van mijn kleren zijn geuren
van koffie, tabak, cacao, orchideeën en
heimwee meegereisd als verstekelingen
over onmetelijke wereldzeeën

terwijl Nederland gebukt ging onder zware
winterstormen dreef ik op handwarm water
knipperde met mijn ogen tegen
onvermoeibaar zonlicht

nu ik weer thuis ben hoor ik om mij heen
diverse melodieën van zangvogels die het
nieuwe voorjaar hartstochtelijk begroeten